

A molnár, a fia meg a szamár

Egy apa fia meg szamara társaságában vonult Keshan poros utcáin a rekkenő déli hőségben.

1.

Az apa a szamáron ült, a fiú pedig vezette a jószágot. „Szegény gyermek! – vélekedett egy járókelő. – Rövid lábacska alig tud lépést tartani a szamár gyors járásával. Hogyan is lehet valaki ilyen lusta, hogy tétlenül ül a szamarán, és elnézi, hogy a kisgyerek agyonhajsolja magát.” Az apa megszívlette a bírálatot: a következő sarkon leszállt, és fiacskáját ültette fel a szamárra.

2.

De nem telt sok időbe, mikor egy újabb járókelő szólalt meg rosszállóan: „Micsoda arcátlanság! A kis csibész úgy trónol a szamáron, mint valami király, szegény öreg apja meg loholhat mellette.” Ez meg a fiút szomorította el, és kérte apját, hogy üljön fel mögé a szamárra.

3.

„Ki látott már ilyet?! – hallatta ekkor zsémbelődő hangját egy asszony a fátyla alól. – Micsoda állatkínzás! Szegény párának leszakad a háta, a két semmirekellő meg úgy terpeszkedik rajta, mintha egy dívány volna az a szerencsétlen jószág!” Apa és fia a szidalom hallatán összenéztek, és szó nélkül mindketten leszálltak a szamárról.

4.

De csak néhány lépést tettek meg a szamár mellett, egy idegen máris gúnyolódni kezdett rajtuk: „Hogy lehettek ennyire ostobák? Sétálni vizitek talán azt a szamarat? Minek tartjátok, ha nem is dolgozik, hasznot se hajt nektek, és még arra se jó, hogy vigye valamelyikötöket?”

5.

Az apa egy marék szalmát adott a szamár szájába, másik kezét fia vállára tette, és így szólt: „Bárhogyan teszünk is, mindig akad valaki, akinek nem tetszik a dolog. Azt hiszem, legjobb lesz, ha eztán csakis a magunk feje után megyünk.”